

ת"פ 42132/12/20 - מדינת ישראל ע"י נגד עאדל עבדאללה - בעצמו

בית משפט השלום בחדרה
ת"פ 42132-12-20 מדינת ישראל נ' עבדאללה

בפני בעניין:	כבוד השופט אלכס אחר
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד אופיר לוינטל
הנאשם	עאדל עבדאללה - בעצמו

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, לאחר שחזר בו מכפירתו, בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן לפיו, ביום 11.05.19 סמוך לשעה 06:55, נהג ברכב פרטי מסוג יונדאי מ.ר. 18-194-34 (להלן: "הרכב") בכביש 4 (להלן: "הכביש") סמוך לבית חנניה מכיוון דרום לצפון והתקרב לעבר קבוצה של רוכבי אופניים שרכבו על השול הימני של הכביש כאשר רובן מצוידים ב"נצנץ" שבו דולק אור אדום מהבהב (להלן: "רוכבי האופניים").

הכביש במקום הוא כביש בינעירוני, כביש אספלט תקין דו מסלולי, שוליים ימניים ברוחב של 3 מ'. על פני הכביש ישנם סימוני נתיבים. בין הנתיבים לצפון ולדרום בנויה גדר הפרדה מבטון. המהירות המותרת במקום 90 קמ"ש. שדה הראיה בכיוון נסיעת הנאשם 200 מ' מדוד.

משהגיע הנאשם לק"מ 170.01 סטה הנאשם ימינה ירד לשול הימני ופגע עם דופן הרכב ברוכב דן צימרמן (יליד 1953) שנפגע ונדחף על הרכב אריה פרידמן (יליד 1951) ושניהם הועפו לכביש, בהמשך פגע הנאשם עם מראת צד ימין של הרכב ברוכב נוסף עמיר פילפס (יליד 1967) שהועף באוויר ונפל על הכביש (להלן: "התאונה").

אחרי התאונה האט הנאשם את נסיעתו, עצר את הרכב לשניות ומיד אחר כך שב והמשיך בנסיעה וברח מהמקום.

למרות שהיה מעורב בתאונה שבה נפגע אדם, הנאשם לא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר כדי לעמוד על תוצאות התאונה, לא הזעיק עזרה, לא מסר את פרטיו לרוכבי האופניים, לא התקשר למשטרה, אלא ברח בנסיעה מהמקום.

2. כתוצאה מהתאונה נגרמו לעמיר פילפס, שבר ריסוק של עצם הבריח מימין, שבר ריסוק בגוף בעצם השכמה ובגלנואיד מימין, שבר ניתוק באספקט עליון של ראש ההומרוס מימין, שברים בצלעות 2-6 מימין מלווה בעיבוי קל, חתך בבסיס אצבע 5 של כף יד שמאל. הוא הובהל לבית החולים הלל יפה שם אושפז וטופל עד ליום 13.5.19 עם המלצה להתערבות ניתוחית, ניסיון שחזור וקיבוע עם ברגים בכתף.

כתוצאה מהתאונה נגרמו לזן צימרמן, פצע שפשוף במצח שמאל עם דימום קל ומספר פצעים ושפופים נוספים בפנים. פצע ריטוש על גבי גשר האף ושברים בעצמות האף משמאל, חתך בלחי שמאל, פצע שפשוף על בית החזה הימני, פצע שפשוף על גבי עצם הזנב. הוא אושפז בבית החולים הלל יפה שם נתפרו החתכים והוא שוחרר מאפשוז ביום 13.5.19.

כתוצאה מהתאונה נגרמו לאריה פרידמן, שפופים על מרפק וכף יד שמאל, רגישות ונפיחות על מפרק בין גלילי מקורב של אצבע 3 של כף יד שמאל עם רגישות והגבלה ביישור, שפשוף שטחי על ירך וברך שמאל. הוא הובהל לבית החולים הלל יפה שם נבדק, נחבש ושוחרר לביתו.

כמו כן כתוצאה מהתאונה נפגעו האופניים של הרוכבים שנפגעו וכן נגרם נזק לרכב בדופן הימני ומראת הרכב נשברה. מיד לאחר התאונה מסר הנאשם את הרכב לאחר על מנת שיתקן אותו וירכיב מראה חדשה. ברכב הותקנה מראה חדשה שאף נצבעה בצבע תואם וכן תוקנו תיקוני פח.

הנאשם התייצב במשטרה רק ביום 14.5.19 בסמוך לשעה 23:00.

3. התאונה, החבלות לרוכבים ונזקי הרכוש לאופניים ולרכב, נגרמו בשל נהיגתו הרשלנית של הנאשם אשר התבטאה בכך שנהג ברכב ללא תשומת לב לנעשה בדרך שלפניו, למרות שראה את רוכבי האופניים ממרחק של 100 מ' ויותר סטה לכיוונם במקום להתרחק מהם, נהג כשהוא עייף, סטה ימינה וירד לשוליים הימניים מהכביש, לא עמד על תוצאות התאונה ולא התקשר למשטרה ולא הזעיק עזרה. כמו כן נהג בחוסר זהירות וברשלנות ולא נהג כפי שנהג מן היישוב נוהג בנסיבות העניין.

4. כאמור, הנאשם הודה והורשע בביצוע עבירות **הפקרה אחרי פגיעה** - עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**"), **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62(2)+38(2) לפקודה, **התנהגות הגורמת חבלה של ממש** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**") + סעיף 38(3) לפקודה ו**סטייה מנתיב נסיעה** - עבירה לפי תקנה 40(א) לתקנות.

תשובה לאשמה:

5. ביום 20.3.22 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום בפני המותב הקודם שדן בתיק. ביום 12.5.22 טען

הסניגור כי הנאשם כופר במיוחס לו משום שהוא אמנם היה ברכב אך לא היה הנהג. על כן התיק נקבע לשמיעת הראיות.

ביום 18.7.22 טען הסניגור כי הצדדים הגיעו להסכמה לפיה כתב האישום יתוקן, הנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה בעובדות הבעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן ויורשע בהן וישיבת הטיעונים לעונש תידחה לצורך הפניית הנאשם לשרות המבחן, על מנת שיוגש תסקיר בענינו וזאת בהעדר הסכמה עונשית בין הצדדים. כמו כן הוצהר שאין בהפניית הנאשם לשרות המבחן כדי להגביל את עמדתה העונשית של המאשימה למאסר. הנאשם טען בדיון כי:

"אני מאשר שכתב האישום המתוקן הוקרא לי והוסבר לי וגם תורגם לי לשפה הערבית על ידי בא כוחי, ואני לא מודה בעבירות המיוחסות לי גם בכתב האישום המתוקן, אני מבין את ההשלכות של העניין ואני עומד על כפירתי".

על כן קבעתי כי לנוכח כפירתו של הנאשם הראיות ישמעו בדיון. הצדדים טענו, לאחר כפירתו של הנאשם, כי הופתעו, שכן ניהלו מו"מ עובר לדיון והגיעו להסדר ועל כן המאשימה הודיעה להעדים על ביטול זימונם למתן עדות. בדיון הנאשם הוסיף כי:

"אני רוצה להגיד שאני לא מודה בהסדר שמעתי עליו רק היום בבוקר והייתי צריך לדעת עליו לפני כן. בנוגע להוצאות אתה יכול לחייב גם ככה זה לא משנה לי".

בגין התנהלות זו של הנאשם, ובזבוז זמן שיפוטי ובהתאם לתקנה 21 (א) לתקנות סדר הדין הפלילי הוטלו עליו הוצאות בסך ₪ 7,500 לטובת אוצר המדינה ונקבעו שני מועדי דיון חדשים לצורך שמיעת הראיות.

באותו היום ולאחר שהסתיים הדיון הראשון, נערך דיון נוסף בו טענו הצדדים כי ניהלו מו"מ מחוץ לאולם בית המשפט יחד עם הנאשם אשר טען בפניהם כי הוא מעוניין לחזור בו מכפירתו. בנסיבות אלה הנאשם אף חתם על הסכם טיעון עם המאשימה שסומן והוגש (ת/1). הנאשם טען בדיון כי:

"לאחר שהסתיים הדיון, היום ולאור דברי, בית המשפט קבע את התיק להמשך שמיעת ראיות, אני שקלתי פעם נוספת בדבר ובאתי בדברים עם עורך הדין שלי ועם המאשימה ואני מבקש לחזור בי מהדברים שנאמרו בפרוטוקול הדיון בישיבה היום, כלומר אני מבקש לאפשר לי לחזור מהכפירה ואני מסכים לתיקון כתב האישום, אני מודע לתיקון כתב האישום וכתב האישום המתוקן הוקרא לי והוסבר לי ואני מאשר את התיקונים המפורטים בכתב האישום, בהתאם לכך אני גם מודה בעובדות ובעבירות המיוחסות לי בכתב האישום המתוקן".

באשר להסדר שהוגש (ת/1) הנאשם טען בפניי כי:

"אני מאשר שהחתימה בהודעה על הסדר הטיעון היא חתימתי, ואני חתמתי על ההסדר מרצוני החופשי והטוב".

לאחר ששמעתי את המאשימה, הסניגור והנאשם התרתי לנאשם לחזור בו מכפירתו, התרתי את תיקון כתב האישום ומועדי ההוכחות שנקבעו בוטלו וכך גם חיוב הנאשם בהוצאות לטובת המדינה. הנאשם הורשע על בסיס הודאתו והופנה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן למבוגרים והדיון נקבע לשמיעת הטיעונים לעונש.

כעולה מהודעת שירות המבחן מיום 6.3.23, הנאשם בחר שלא לשתף עמם פעולה ועל כן לא הוגש תסקיר בעניינו.

6. בדיון שנערך ביום 16.3.23 הסניגור ציין כי הנאשם הגיש לבית המשפט בקשה על דעתו לפיה הוא כופר שוב בהודאתו וטען כי הוא חזר בו רק משום שבית המשפט הטיל עליו הוצאות ואלו בוטלו לאחר חזרתו מההודאה.

בהחלטתי דחיתי את בקשת הנאשם לנוכח התרשמותי כי התנהלותו הייתה חסרת תום לב, התרשמתי כי הנאשם הבין על מה חתם ובמה הודה ועושה שימוש לא ראוי בהליך. על כן קבעתי כי יישמעו הטיעונים לעונש במועד נוסף.

ביום 23.5.23, מועד שמיעת הטיעונים לעונש, ביקש הסנגור להשתחרר מייצוגו של הנאשם בהעדר שיתוף פעולה ואף הנאשם ביקש לשחרר את בא כוחו מהייצוג. על כן הוריתי על שחרורו של הסנגור מייצוג הנאשם וזאת לאחר ששוכנעתי מדברי הנאשם כי הוא מודע היטב למלוא זכויותיו וכן לסיכון הניצב מולו - לעמדת המאשימה המבקשת מאסר בפועל. על כן נשמעו בפניי הטיעונים לעונש על ידי ב"כ המאשימה והנאשם בעצמו.

טיעונים לעונש וראיות הצדדים:

7. ביום 23.5.23 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. המאשימה טענה והגישה **(ת/3)** טיעוניה בכתב (לאחר שהקריאה ומסרה העתק לנאשם שהעיד כי הוא יודע לקרוא עברית). הנאשם טען בעצמו לעונש.

8. ב"כ המאשימה הפנתה לגיליון ההרשעות **(ת/2)** ממנו עולה כי הנאשם הורשע בשנת 2020 בעבירת איומים שביצע בשנת 2017. כמו כן, ציינה כי לנאשם 27 הרשעות בעבירות תעבורה, הכוללות: שימוש בטלפון ללא התקן מתאים, קיפוח זכות השימוש בדרך, אי החזקת הגה בשתי ידיים, אי מתן זכות קדימה להולכי רגל, נהיגה בחוסר זהירות, נהיגה בפסילה, פניה בחוסר זהירות, נהיגה ברכב לא תקין, הפרעה לתנועה, אי ציות לשוטר, פקיעת רשיון נהיגה מעל ל-6 חודשים, נהיגה בקלות ראש, אי ציות לתמרור נהיגה באור אדום ברמזור, כאשר על הנאשם הוטלו קנסות ואף עונשי מאסר.

ב"כ המאשימה התייחסה לעבירת ההפקרה כפוגעת במרקם האנושי של החברה ומכרסמת ביסודות הבסיסיים שלה הם הדאגה לשלום גופו של האדם ואף הפנתה לפסיקה לפיה עבירה זו היא בבחינת "מכת מדינה".

לאור האמור ובהתאם לפסיקה הנוהגת, עתרה ב"כ המאשימה למתחם עונש הולם של מאסר בפועל לתקופה של בין 12 חודשים ל-30 חודשים לצד פסילה בפועל לתקופה שבין 5 שנים ועד ל-8 שנים.

לאחר שהפנתה לפסיקה לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, המאשימה ביקשה מבית המשפט להטיל על הנאשם מאסר בפועל מהאזור האמצעי הגבוה של מתחם הענישה הממוצע וכן להטיל עליו עונש פסילה בפועל משמעותית שבין 5 ל-8 שנים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי לרוכבי האופניים המצוינים בכתב האישום, (נפגעי העבירה).

9. הנאשם כאמור טען בעצמו לאחר שפיטר את סנגורו, לדבריו:

"אדוני השופט, בנוגע לעבירה הזו שמיוחסת לי, אני הודיתי בה. לא אני אדם שביצעתי את העבירה, אבל הודיתי מהסיבה שהרכב לא שלי אלא של אחותי, לא רוצה לערב אותה, יש לי גם אליבי. אני לא חוזר בי מההודאה מהעבירות המיוחסות לי בכתב האישום המתוקן. לא מדובר כמו שהיא טענה בתאונת דרכים עם פגע וברח עם חבלות של ממש, שלושה הנפגעים קיבלו פיצוי מחברות הביטוח בשווי כל אחד שונה, 3,000 אחד, 5,000 אחד, אחד 7,000 ובית המשפט המחוזי בחיפה זיכה אותי מעלות האופניים של אחד הרוכבים. אני מבקש להתחשב בעונש".

באשר לנסיבותיו האישיות, טען הנאשם כי:

"אני בן 29 רווק, בינתיים אני ואמא שלי גרים ברחוב, אחרי שהשופט קרן הוציאה אותנו מהבית. זרקה אותנו. אנחנו חיים ברחוב אני ואמא שלי. כב' השופט יניב הלר נתן לי אפשרות לצאת לעבודה 4 שעות. אני עובד על משאית 4 שעות, מרוויח 2,000 ₪. לגבי עונש אני מבקש להתחשב בעניין העונש אני לא מבקש עבודות שירות, כי אין לי לאן ללכת. בית סוהר יהיה לי לפחות איפה לישון, איפה להתקלח. אני בלי בגדים חודשיים. כב' השופט קרן זרקה אותנו, כב' השופט הלר אמר שזה לא נסיבות אישיות. דיברתי עם המזכירה של העורך דין, אמרתי לה שאני לא יכול לנסוע לטייבה, גם לשירות המבחן אין לב הם לא רשמו את זה. אני רוצה לצרף את התיק הזה לתיק ההוא".

דין והכרעה:

10. תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת

בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

11. בענייננו, הנאשם הורשע בביצוע עבירות מהחמורות בפקודת התעבורה ובנסיבות ביצוען וודאי כאשר ביצוען גרם לתאונת דרכים בה נפצעו שלושה רוכבי אופניים ונגרמו להם נזקי גוף, חבלות של ממש, בגינם נבדקו בבית החולים הלל יפה ואף חלקם אושפזו שם.

בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות של תאונה הגורמת חבלות של ממש בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד(ת"א) 2659-04-14 מ"י נ' רפאל ביטון [ניתן ביום 22.1.15, פורסם בנבו] והפסיקה שהובאה שם).

אני סבור כי הנאשם אמנם לא התכוון לגרום לתאונה, אולם מעת התרחשותה משבחר לעזוב את המקום מבלי לסייע למי מהנפגעים והתייצבותו במשטרה הייתה רק לאחר שלושה ימים ממועד התאונה, הרי שמעשיו ותגובתו מלמדים על מסוכנות וגליוי אדישות לתאונה ותוצאותיה.

הימלטות הנאשם ממקום התאונה מבלי שהגיש עזרה לנפגעים, ההתעלמות מחובתו כפוגע לעצור את רכבו, לברר מה גרם להם ולנסות לסייע ככל יכולתו מעידה על התנהגות נלוזה הראויה לגינוי ולעונש חמור בצידה.

12. על חומרתה של עבירת ההפקרה אין צורך להכביר מילים בע"פ 5867/09 קרביאשוילי נ' מ"י (22.6.2010) נקבע כי:

"עבירת ההפקרה היא מין העבירות הקשות עלי ספר החוקים בפן המוסרי המאפיין אותה. מקורה בערך המוגן המעגן בתחומי המשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי הנשען על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים. היא משקפת תפיסה המחייבת אדם להושיט עזרה לזולתו המצוי בסכנה, ולהצילו ככל שידו מגעת... מעשה הפקרה פוגע בגרעין הסולידריות החברתי והאישי המקיים חיי חברה תקינים... בצד הערך של הבטחת מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה על ידי נהג שהיה מעורב בתאונה, כדי להגן על חייו ושלומו הגופני של הנפגע, נועדה עבירת ההפקרה למנוע מנהג המעורב בתאונה

מלחמוק מאחריות, ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה, ומי אחראי לה...".

אין זאת, אלא שבעבירה דנן מושם הדגש על המעשה הבלתי מוסרי של ההפקרה, ולא על חומרת הפגיעה; דברים ברוח זו נאמרו על ידי כב' השופט צ' זילברטל בע"פ 6864/14 לואי ענאש נ' מ"י (8.3.2015):

"בהקשר זה סברתי ועודני סובר כי מתעוררת שאלה האם ראוי להשית עונשים שונים על נהגים שביצעו מעשי הפקרה זהים, רק משום שבדיעבד התגלה כי תוצאות התאונה בהן הם היו מעורבים ולהן לא היו אחראיים, היו שונות. זאת שכן העונש אשר מושג על הנהג המפקיד הוא בגין התנהגותו בעת ביצוע העבירה - דהיינו בגין החלטתו "בשעת אמת" להימלט ממקום התאונה ומובן כי ברגעים אלה פעמים אין הנהג המפקיר יודע או יכול לדעת מהו מצבו של הנפגע ולפיכך מידת האשם המוסרי הגלומה במעשהו היא לכאורה זהה, בין אם תוצאת העבירה התבררה כקלה או כחמורה בדיעבד" (פס' 8 לפסק הדין).

תוצאות התאונה והפגיעות הגופניות מלמדות שהנפגעים ספגו נזקים שכל הנראה ישאירו אצלם חותם על הגוף והנפש.

יפים לכאן דברי כב' השופט מ' חשין ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 187, 198: **"עבירת ההפקרה אחרי פגיעה עבירה קשה היא; לא עוד אלא שעבירה היא הפוקדת עצמה עם העבירות שיש בהן כיעור. הנה זה שרוע על הכביש, מתבוסס בדמו, אדם שזה עתה נפגע בתאונה שהנהג היה מעורב בה - אדם שאפשר ניתן לעזור לו, אפשר ניתן להצילו - ותחת אשר יעצור ויושיט עזרה לפגוע, לוחץ הנהג על דוושת ההאצה ובורח מן הזירה למלט נפשו מחיוב בעונשין. חומרה וכיעור אלה שבמעשה הנהג הביאו לבריאתה של העבירה ולקביעת עונש חמור בצדה: תשע שנות מאסר."**

הערכים המוגנים הנפגעים בעבירת ההפקרה הם בטחון הציבור ושלומו הציבורי, עזרה הדדית, סולידריות חברתית, שלטון החוק והסדר הציבורי.

בע"פ 1789/14 נחמיה נ' מדינת ישראל (22.10.14), קבע כב' השופט רובינשטיין לעניין הערכים המוגנים בעבירת הפקרה: **"הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא "החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו" (ע"פ 5867/09 קרביאשוילי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (2010)). באמצעות עיגונה של עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל ערך זה, המגלם את עקרון הסולידריות החברתית, עיקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, ביטוי בדין, והפך מחובה מוסרית גרידא לחובה משפטית, מעין "לא תעמוד על דם רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז) בממד מחמיר (בממד אחר ובנסיבות אחרות, ראו חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998). בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעורב בתאונה חומק מאחריות, על-ידי הימלטות של "פגע וברח", ובקביעתה יש כדי לסייע לרשויות האכיפה באיתור האחראים לתאונה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2006))."** על חשיבותה של מניעת הפקרה עמד בית

המשפט גם בעפ"ת (מחוזי ירושלים) 28654-02-21 ששון נ' מדינת ישראל (26.11.21)).

כפי שנכתב ברע"פ 2720/22 פלונית נ' מדינת ישראל (03.05.22):

"קשה היא עבירת ההפקרה המשקפת חובה מוסרית בסיסית המוטלת על נוהג רכב המעורב בתאונה, להושיט יד לאדם אשר נפגע בעקבותיה. חומרתה היתרה של עבירת ההפקרה יסודה בעזיבתו הפזיזה של הנהג את זירת התאונה - בעוד הנפגע נעזב לאנחות בשולי הדרך (רע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 187, פסקה 13 (2002); ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, פ"ד סד(2) 666, פסקה 20 (2011)). עבירת ההפקרה, והעונש המשמעותי בצידה, נחקקה נוכח חומרת מעשה ההפקרה; כדי להתמודד עם שכיחותה הגוברת (הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 3), התשכ"ד-1964, ה"ח 290, 295); וכדי למנוע מנהג הרכב הפוגע להתחמק מאחריותו לתאונה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל, פסקה 19 [פורסם בנבו] (2.11.2006))." בעניין זה, הורשעה הנאשמת בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה, נהיגה ברשלנות, גרימת חבלות של ממש ושיבוש מהלכי משפט (אך מזו זוכתה מחמת הספק) לאחר שפגעה בקטין והפקירה אותו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה 12-24 חודשים וגזר על הנאשמת 14 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הקל במתחם הענישה וכן הפחית מהעונש כך שהטיל על הנאשמת 10 חודשי מאסר בפועל. בקשת הערעור נדחתה תוך שנקבע שהעונש שהשית בית המשפט המחוזי הולם את חומרת המעשים.

כאמור, הנאשם הורשע גם בגרימת חבלות של ממש. הענישה הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה קובעת סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שגרם בנהיגתו חבלה של ממש לאחר ולכן יש לקבוע את הרף התחתון של המתחם מנתון זה (עפ"ת (חי') 4955-04-20 קולר נ' מדינת ישראל, [ניתן ביום 08.06.20, פורסם בנבו]). תקופת הפסילה הנאותה שתוטל וכן קביעת עונש בדמות מאסר או צו של"צ ייגזרו מרף הרשלנות, טיב החבלות וההשלכות על חיי הנפגע. עם זאת, בצד עבירת הפקרה קיימת חובת פסילת מינימום של שלוש שנים על פי סעיף 40 לפקודה.

בסופו של דבר, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע את מתחם העונש ההולם בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר לצד פסילה לתקופה שבין 3 - 6 שנים מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

13. מעיון בגליונו הפלילי של הנאשם עולה כי לחובתו אישום פלילי אחד בדבר אימים. עיון בגליונו התעבורתי מלמד על 27 הרשעות קודמות רובן ככולן מסוג ברירת משפט (בהן הוטלו קנסות לחובתו בגין עבירות: כיסוי שמשות רכב בניגוד לדין, שימוש בטלפון ללא דיבורית, אי מתן זכות קדימה, אי החזקת הגה בשתי ידיים, אי מתן זכות קדימה להולך רגל, נהיגה בחוסר זהירות, נהיגה ברכ בלא תקין, נוסע לא חגור, עיכוב תנועה, אי ציות לשוטר, אי ציות לתמרור).

עוד לחובתו של הנאשם מעברו, עבירות בגינן גם נשפט והוטלו עליו עונשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית: עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה (עבירות שבוצעו בשנים: 2019, 2016 ו-2013).

עבר זה מכביד ומשמעותי, ומעיד על מסוכנותו של הנאשם.

14. הנאשם לא הודה בהזדמנות הראשונה, ניהל ישיבות רבות בגינן נאלצה המדינה לזמן ולבטל זימונם של עדים רבים, כפר ואז שב והודה באחריותו ולא חסך זמן שיפוטי יקר ועמד על התמשכותו של ההליך חרף חשיבותו גם כלפי רוכבי האופניים - נפגעי העבירה.

הנאשם הפנה למצבו האישי, לעובדה כי הוא עוסק בנהיגה על משאית כמה שעות ביום, לכך שהוא במצוקה כלכלית ודייר רחוב יחד עם אמו וביקש הקלה בעונש אך באותה נשימה ביקש שלא יוטל עליו עונש מאסר שיבוצע באופן של עבודות שירות.

הנאשם לא הביע חרטה ולא נשא באחריות ואף הצביע על כך שהנפגעים קיבלו פיצוי כספי מחברות הביטוח ועל כן לשיטתו לא מדובר בתאונה קשה. במצב דברים זה, אינני סבור כי הנאשם זכאי להקלה בעונשו.

בעת קביעת העונש המתאים, בתוך מתחם הענישה יש לקחת בחשבון ולבדוק האם במקרה הקונקרטי הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, גם אם מדובר בתקופה קצרה, יהיה בה כדי לקבוע שהנזק עולה על התועלת.

15. כאמור, חומרת העבירות וביצוען, היעדר לקיחת אחריות ולנוכח עברו התעבורי המעיד כי הנאשם מסכן את משתמשי הדרך כל אלו מחייבים הטלת ענישה מרתיעה על הנאשם. התנהגותו הנלווה בהפקרת הנפגע מהווים אף הם נדבך בהוקעתו של בית המשפט את התנהגות הנאשם.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 7 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר וזאת על פי נתוני שב"ס.

הנאשם יתייצב ביום 07.09.2023 שעה 11:00, בבית מעצר קישון, לריצוי עונש המאסר. מוסבר בזאת לנאשם כי באפשרותו לתאם מועד לקליטה מוקדמת מול רשויות שב"ס.

2. מאסר על תנאי 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל שנתיים ו/או גרימת תאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש, ו/או הפקרה אחרי

פגיעה, עבירות לפי סעיפים 67, 10(א), 38(3), 64 לפקודת התעבורה.

3. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 36 חודשים. הפסילה תרוצה **במצטבר** לכל פסילה אחרת. ככל שהנאשם נפסל בתיק זה מלנ ג ד תום ההליכים תנוכה תקופת הפסילה אשר רוצתה בגין תיק זה בלבד. הוסבר לנאשם כי לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, עליו להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט או ככל שרישיונו אבד ידאג להפקיד תצהיר מתאים כנגד כך יונפק לו אישור הפקדה, וככל שתלויות נגד הנאשם פסילות נוספות עליו להגיש בקשה מתאימה למשרד הרישוי לצורך ביצוע חישוב הפסילות. למען הסר ספק מובהר זה עתה כי על הנאשם לעשות כן לא יאוחר מ- 30 ימים לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה.

4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

5. בנסיבותיו האישיות ולנוכח מצוקתו הכלכלית של הנאשם, ראיתי לא להטיל עליו קנס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר. 5129371

5467831

ניתן היום, כ' תמוז תשפ"ג, 09 יולי 2023, בהעדר הצדדים.